

HEGYI ZOLTÁN

Garázsmenet

(részletek)

Olaszok 1.

Géza őszbe csavarodó nyaralásának egy adott pillanatában nem hitt a fülének. De kezdjük előbből. Géza már hosszú évek óta nem utazott sehová, pláne külföldre nem. Nem csupán a világiárvány miatt adódott ez így, számos oka volt. Most viszont úgy gondolta, nekivág Olaszországnak, csakúgy, jut ameddig jut, lesz, ami lesz. Ésszerűbb lett volna persze inkább Putyinra, Zelenszkijre és a többiekre gondolnia, meg az orosz tél helyett az európaira, de elege lett belőlük. Mindből. De térjünk vissza az adott pillanathoz, amikor azt hitte, a fülével van baj, és meredten bámulta a vele szemben szünet nélkül beszélő embert a szemüvege mögül, amitől elkezdett Woody Allenhez hasonlítani. A valószínűleg laposföldhívó férfi már túl volt azon, hogy a Barátság vezetéken soha nem jött olaj, viszont azon keresztül rabolták el a Velencei-tó vizét, hogy a magyar belügyminiszter már régóta halott, ezért aztán klónozták, de egyébként Magyarország sem létezik, csak egy ilyen nevű vállalat, ellenben Erzsébet királynő is évekkal ezelőtt hunyt el, de addig elrabolt magyar gyerekekkel táplálkozott, és éppen ott tartott, hogy egy hévízi barlangban aranycsontú óriásokat találtak száznegyvenhárom dinoszaurusz maradvány mellett, amikor Géza kihasználva egy szusszanásnyi szünetet, azonnal kerekelt oldott. Egy darabig még elmerengett a zavarodott elméjű férfiú tézisein, valamint azon, hogy világszerte hány millió szerencsétlen menekül különféle szektákba a problémái elől, aztán inkább az utazásra koncentrált. Illetve nem is hogy koncentrált, inkább átadta magát az élménynek. Bizonyos tekintetben Géza is szektás volt, mondhatni mániákus, az italománok népes családjába tartozott. Mindent szeretett, ami olasz. Első szálláshelyén, Velence városától kissé délre enyhén meg is szédült, amikor megpillantotta a hatalmas ódon villát, amikor pedig belépett az épületbe, már forgott vele a világ. Századokat repült vissza az időben, ahogy nézegette a falakon máladózó freskókat, a gyönyörűséges termeket, a kandallókat és a bútorokat. Farkaséhes volt. Bár a tulajdonosok nem üzemeltettek éttermet az épületben, azért csak megtaláltak neki a szalonban, mert akadt a háznál némi szalámi, füstölt sonka, spagetti raguval és egy kancsó vörösbor. Egy díszes tálnálban gyümölcsök fürdöztek mosolyogva. Géza hamarosan kinyújtózott az ágyon, és a szabadon futó gerendázatot szemlélte úgy öt méter magasságban. Aztán meg a vasalatot az ajtón. Így aludt el hamarosan, álmában pedig harisnyás lábú kereskedőkkel alkudozott fűszerekre és olajra.

Olaszok 2.

Egy padovai és egy különösen szívbemarkoló chioggiai séta után (magában fapados Velencének nevezte a lagúnaival, halpiacával és eldugott kávézóival csábító városkát, de csupa szeretettel a belső hangjában, és még az is felmerült benne, hogy na, itt aztán el tudna csendesen éldegélni) harmadnapon fájó szívvel, ám új kalandokra éhesen elhagyta a venetói villát, és dél felé vette az irányt. Umbria tartomány volt a kitűzött cél, azon belül is először Assisi, és estére teljesítette is a távot. Ami még az ő több évtizedes rutinjával sem volt minden pillanatban egyszerű, különösen egy kiadós felhőszakadás hosszú perceiben, de a szinte állandósulni látszó elterelések, az irgalmatlan forgalom és az egyre magasodó hegyek sem tették könnyebbé az autózást. Géza egy adott pillanatban arra is gondolt, hogy aki még egy rossz szót szól a magyarországi útviszonyokról, azt ide küldi tanulmányútra. Az éjszaka viszont mindenért kárpótolta. Szállása ezúttal egy hatalmas birtokon volt, olajfa ligetek között, pompás rálátással a domb tetején magasodó, kivilágított, mintegy két kilométernyire lévő, lélegzetelállító városra. Nem is vacakolt sokáig, lerakta a holmiját a szobájában, néhány percig bámulta a fényeket a teraszról, aztán visszaült az autójába, és elindult Szent Ferenc nyomába. A szél viharossá fokozódott, miközben talált egy parkolót és gyalogszerrel folytatta útját, bele az ezerkétszázas évekbe, a haladás bajnokai által sötétnek mondott középkorba. Nem bánta a dühös szelet sem, különösen akkor nem, amikor egy jelentősebb fuvalatt hatására az előtte haladó csinos signora pontosan úgy festett, mint Marylin Monroe azon a híres fotográfián, amelyen több-kevesebb sikerrel próbál úrrá lenni rakoncátlankodó szoknyáján. Profánnal kezdődik tehát a szakrális, gondolta Géza mosolyogva, de egyáltalán nem bánta. Sőt, mielőtt belefeledkezett volna Isten szegénykéjének útjába, még egy földhözragadt problémával is meg kellett küzdenie. Indulásának kapkodó spontaneitása közben az történt ugyanis, hogy életében először elfelejtett dugóhúzót vinni magával. Olaszországba. Ráadásul az olaszok jól érzékelhetően ódzkodtak a csavaros kupakok használatától, így aztán felmerült az a rémkép is, hogy egy jófajta helyi vörös nélkül marad a teraszon. A boltok mindjárt zárnak, de a felkeresettek egyike sem tartott amúgy sem dugóhúzót. Mígnem az utolsó helyen az egyik vevő, átérezve a helyzet súlyosságát közölte, hogy neki viszont van sok, és magával cipelte Gézát a saját üzletébe, átnyújtott egyet, és szép estét kívánt. Úgy is lett.

Olaszok 4.

Gubbióba érkezvén Géza a farkasra gondolt. Arra, amelyikkel a későbbi Szent Ferenc elbeszélgetett. Akkor még csak Francesco testvér volt, a Nap és a Hold testvére, az a farkas meg ereje teljében. A beszélgetés után

mégis lemondott arról, hogy tovább vegzálja a környék állatait és a városka lakóit. Francesco elég meggyőzően tudott szelíd lenni. Géza leparkolt, majd hamarosan betöltekezett Raffaello freskóival és a színpompás majolikák látványával, a középkori utcácskák, sikátorok és lépcsők hangulatával. Aztán egy ideig csak bolyongott, látszólag céltalanul. Sétája során ismét Ferenc jutott eszébe, először a helyi Szent Ferenc ábrázolások miatt, amelyeken a szent arcvonásai jelentősen eltértek Zeffirelli mester hőseitől, de még Mickey Rourke fizimiskájától is, de ezt egyáltalán nem találta aggasztónak. A szentek kibírják azt is, ha idealizálják őket, és azt is, ha nem. Valamivel később arról elmélkedett egy darabig, hogy mi történne ma, ha valaki Ferenchez hasonlóan hazatérne egy csatából, szétosztaná a szülei vagyonát és a saját örökségét, és Isten szegénykéjének szegődve elmenne helyreállítani egy omladozó templomot. A legvalószínűbb forgatókönyv szerint pszichiáterhez küldenék posztháborús szindróma alapos gyanújával, és még jó, ha megúszná ennyivel. Ez irányú töprengéseinek befejeztével Géza az üzletek kirakatait bámulta, némelyikbe be is ment nézelődni egy kicsit, és olyan is volt, amit lefényképezett, hogy hazatérte után megmutassa Lajos bácsiéknak. A boltok jelentős része csak szieszta után nyitott ki újra, amit a buszvezető csodálatos dolognak tartott. Ha rajta múlt volna, rendelettel vezetett volna be hasonló nyitva tartást az otthoni alvó városokban is, hátha lenne egy kis pezsgés estefelé is. Ha csak annyi, mint itt Gubbióban, ebben a hegyre felkúszó kis gyöngyszemben, már szebb lenne tőle a világ. Géza titokban sokáig álmodozott egy olyan kis üzletről, amelyekből itt vásárolnak a helyiek és a turisták. Elképzelte, hogy reggel felhúzza a redőnyt, kitekeri a napellenzőt, és szemlét tart a szarvasgombák, olívaolajok, borok, sajtok és szalámik fölött. Két kis asztalka is lenne az előtt a bolt előtt, odabent pedig egy gyönyörű kávégép szuszogna egészen a szieszta kezdetéig, és aztán újra, és persze tartana egy kis süteményt is a kávé mellé, és ezeket a pék fia szállítaná a háromkerekűjén. És oda járna a zöldséges, a hentes, a postás és a trafikos kisasszony, és persze ott lennének Tigristigrisék is. Ott lennének mindannyian.

Olaszok 5.

Géza kitette az indexet, és belekezdett egy végeláthatatlan kamionsor előzésébe. Lehetetlen küldetésnek tűnt, ugyanis nem látta az elejét. De arra gondolt közben, hogy egyszer majd vége lesz ennek is, ahogy mindennek. Az irányjelző használatát soha nem mulasztotta el. A régi iskola egyik utolsó példányaként adott az ilyen apróságokra, és különben is úgy vélte, ha már az a kis kar szériafelszerelés, miért ne alkalmazza rendeltetésszerűen, úgyis, mint a közúti kommunikáció egyik csodálatos vívmányát. Ugyanakkor egy cseppet sem könnyítette meg a helyzetét az sem,

hogy az autostrada elég leharcolt állapotban volt, különös tekintettel a leállósáv teljes hiányára, az állandó átterelésekre, valamint arra a betonkerítésre, ami balról keretezte, tovább szűkítve a manőverezés lehetőségét. Géza közel negyven éve vezetett, egykezes lazázás, taxiskönyök, ilyenek, de azért kissé megkönnyebbült, amikor tényleg elfogytak a kamionok, elállt a felhőszakadás, és kisvártatva megpillantotta a megpróbáltatásai végét jelző táblát. Az utolsó kútnál még bedobott egy espressót, útja során éppen a nyolcadik márkából, megállapította, hogy ez is egy tíz, és ez is tökéletes, a hóna alá csapott egy hármaskarton vörösbort (ebben sem lehetett hibázni), és megkereste a soron következő szálláshelyét. Olajfa liget, naná, ez a mániájuk. Kiült a teraszra, felbontott egy palackot, és egyébként nem csinált semmit. Azt nem állítjuk, hogy meditált volna, inkább abba az állapotba került ízibe, amit az olaszok dolce far niente-nek, édes semmittevésnek neveznek, viszont abban sem lehetünk bizonyosak, hogy nem szunyókált el közben néha-néha, kis időre. Kora reggel viszont egy rendkívül kényelmes ágyban ébredt, majd miután megköszönte ezt a lehetőséget a Teremtőjének, érdeklődő tekintettel a kert felé vette az irányt. A barátai jól ismerték ezt a nézését, nem különben az ehhez szervesen illeszkedő rugalmas járását, akkor vette elő ezeket, ha halpiacot vagy egy izgalmas sikátort sejtett a környéken. Most azonban megtorpant egy pillanatra a küszöbnél, és egy pillanat alatt felmérte, hogy az amit lát, az valóban az, amit lát. Történetesen egy skorpió, felismerte a bokája irányába meredő farkincájáról. Egyszer találkozott már egy halott példánnyal Dalmáciában az ágya alatt, de ez határozottan élénknek mutatkozott. A következő pillanatban ösztönből, mondhatjuk zsigerből cselekedett. Az volt a szerencséje, hogy szokásától eltérően ezúttal nem mezítláb indult felfedezőútjára.